

EN DAG I BØN FOR

Deres landsby er brændt ned, og nu lever de i skjul i junglen

BURMA

den 8. marts 2009

13 år – Hsa K'Tray Saw nogle måneder efter ulykken.

Hsa K'Tray Saws tab

Landsbyen Lay Kee i den nordlige del af Karén staten blev angrebet og brændt ned af den burmesiske hær den 15. og 16. august 2007. Alle flygtede fra landsbyen, og den burmesiske hær lagde landminer i og rundt om landsbyen. Tre måneder senere tog nogle af landsbyens beboere tilbage fra deres skjulested for at se, hvad der var tilbage. Hsa K'Tray Saw, 13 år, var også med sammen med sin familie. Mens moderen ledte efter grøntsager, sad han på en træstamme og slog i jorden med sin machete. Pludselig ramte macheten en landmine, som den burmesiske hær havde lagt. Minen eksploderede op i ansigtet på ham, og han blev blind på begge øjne og såret i ansigtet og på overkroppen. Hans søster på 8 år blev også såret ved ekspllosionen.

Han blev bragt hen på en lokal mobilklinik, der lå en lang dags vandring væk, men efter elementær be-handling sagde de, at de ikke kunne hjælpe ham mere.

Vi mødte ham flere måneder senere på et skjulested for internt fordrevne. Han var foroverbøjet og sjoskede modløst efter med bøjet hoved, når hans ældre bror hjalp ham rundt. Jeg blev meget ked af det, da jeg så hans ødelagte øjne, hans sammenfaldne lille krop og hans knugede sind. Jeg talte med ham og bad med ham. Da jeg havde kigget på hans øjne, sagde jeg til ham, at jeg ikke vidste, om vi kunne hjælpe ham, og at han måske aldrig kom til at se igen, men at vi ville prøve. Jeg holdt ham tæt ind til mig, talte med ham og bad. Så gik jeg hen til barfodslægerne, og der var en, der spurgte mig, hvordan jeg havde det. Jeg kunne ikke svare. Jeg begyndte at græde. Så tog jeg mig sammen og gik tilbage til drengen.

Jeg sagde: "Jeg er ked af det, der er sket med denne dreng. Jeg er selv far til tre, så det gør mig ked af det. Men det handler ikke kun om at være far og tage sig af denne dreng, det er en 13-årig, der ikke kan se, som

er bange og uden håb på et skjulested højt oppe på et koldt bjerg. Det handler om diktatorernes hær, som lagde minerne, brændte hans landsby og fortsætter med at angribe hans folk. Det er forkert, og det kan ord ikke lave om på. Der skal bedes og handles."

Jeg rejste mig igen, så på drengen og sagde: "Vi prøver at hjælpe dig, så godt vi kan. Måske kan vi, og måske kan vi ikke, men vi vil prøve. Lige meget hvad, så skal du vide, at Gud elsker dig og er med dig og lider med dig. Og jeg vil gerne, at du skal rette dig op. Du er stadig stærk og kan bruge dine arme og ben. Selvom du aldrig kommer til at se igen, er der meget, du kan gøre. Rejs dig op og vær den store dreng, du er!"

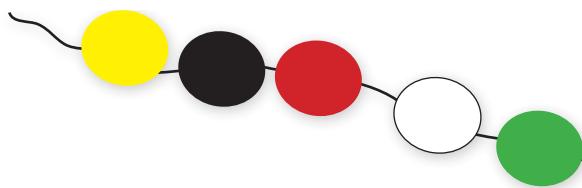
Jeg lagde min arm rundt om ham og begyndte at gå rundt med ham på bjergryggen. Mens vi gik, rettede han ryggen og gik som alle karénere – med smidighed og sikkerhed.

Da han havde fået sine øjne undersøgt, mente vi alle sammen, at det var umagen værd at få ham til Thailand for at se, om han kunne blive hjulpet. Der var flere dages gang, og med hjælp fra den karénske, demokratiske modstandsbevægelse kom han til et hospital i Thailand. Hverken thailandske eller amerikanske øjenlæger kunne give ham synet tilbage, så han kom på en skole for blinde i flygtningelejren i Mae La. Her er han i dag, og vi prøver at hjælpe ham med de ting, han stadig kan gøre.

Hsa K'Tray Saw får lægebehandling efter at have mistet sit syn pga. en landmine den 16. november 2007.

Fra en FBR-medhjælper

GLC

“Et godt liv”-klubben

“Et godt liv”-klubben bygger på følgende ord af Jesus (Johs. 10,10): “Tyven kommer kun for at stjæle, slagte og ødelægge, men jeg er kommet, for at de skal have liv, ja overflod af liv.” Ordet ”overflod” er et stort ord ... kun Jesus kan opfylde alle vores behov til overflod. På alle mulige måder håber vi at bringe kærlighed og tro sammen med redskaber til et godt liv, både til krop og sind. Det omfatter undervisning i Bibelen og sundhed, sange og lege og undervisningsmateriale til lærerne.

Et hjælpeteam leger med børnene på et skjulested for internt fordrevne i Karén-staten.

“Tyven kommer kun for at stjæle, slagte og ødelægge, men jeg er kommet, for at de skal have liv, ja overflod af liv.”

Hjælpeteam på et skjulested i Karén-staten, december 2007

En kachin-hjælper sammen med børnene, december 2007

Børnepakke

lille kam og spejl
børnevitaminer (der kan tygges)
2 børnetandbørster
lille negleklipper
lille stykke legetøj
billeder af dig
postkort fra din by eller dit land med et bibelvers

Mor og barn-pakke

lille negleklipper
multivitaminer til mor
børnevitaminer (som ikke skal opbevares køligt)
2 sæt tøj til babyen (hue, vanter, trøje og sokker)
bidering
billeder af dig
postkort fra din by eller dit land med et bibelvers

Forsendelse:

Send gerne hele pakker eller dele af pakker (fx de strikkede ting) til ”Burmagruppen”, c/o Neel Götz, Hyacintvej 6, 3060 Esperegærd. Neel sørger for, at pakkerne kommer ud til de forskellige hjælpeteams. Hvis du hellere vil hjælpe med penge til indkøb af dele til pakkerne eller porto, kan du sende dem til Missionsforbundets konto, reg.nr. 2374 konto nr. 0370 110 700 mærket ”Godt liv”, Burma. Husk CPR-nummer, hvis du ønsker skattefradrag.

Tak for din hjælp.

TRO OG FORFØLGELSE

"Vi er blevet fanget, vores kirker brændt, men vi giver ikke op."

Fra en FBR-teamleder

Tropper fra Burmas hær angreb Kaw Kae-landsbyen i juni 2002. Landsbybeboerne blev tvunget til at se på, at præsten blev bundet og slået. Så blev kirken brændt ned til grunden. Præsten blev holdt fanget i 4½ måned, før han blev frigivet. Hjælpeteamet kom forbi to måneder efter tilfangetagelsen, tog billeder og bad. Vi bad også andre om at bede sammen med os. Vi skrev et brev til præsten og gav hans familie penge, så de kunne sende ham mad i fængslet.

På vores tur i april 2008 kom vi tilbage til det samme område. Præsten ventede på os og takkede os for vores bønner og hjælp, mens han var fanget. Han sagde, at han gerne ville blive

måde med kun lidt mad og vand i 5 dage. Hver dag slog tre burmesiske soldater præsten i hovedet med en pistol. Om dagen bandt de ham udenfor i solen og pakkede hans hoved ind i plastik. De skar ham også i øret med en kniv og snittede ham på halsen, mens han blev forhørt og truet med at blive dræbt. En af nætterne, mens han og de to andre var bundet til pælene under kirken, kunne den ene af mændene lirke sig ud af rebene. Men præsten sagde: "Flygt ikke. Hvis vi tre undslipper, hvad vil der så ikke ske med dem oppe i kirken?" Så de blev, indtil den burmesiske hær flyttede landsbybeboerne ud af kirken og brændte kirken. Præsten og de to mænd blev ført bort og sat i fængsel i 4½

Hver dag slog tre burmesiske soldater præsten i hovedet med en pistol. Om dagen bandt de ham udenfor i solen og pakkede hans hoved ind i plastik.

ved med at være præst her i området, så folk ikke behøvede at miste deres tro. Han sagde, at selvom han regnede med at blive fanget igen og landsbyen angrebet igen, så var han glad for at være præst og glad for at lede sit folk. Nu hvor jeg så ham for første gang, gik jeg hen og omfavnede ham og bad en takkebøn. Jeg tænkte også på alle dem, der havde bedt for ham, da vi skrev ud om det, da han blev taget til fange i 2002. Præsten og folk fra Kaw Kae er nu ved at bygge deres kirke op igen.

Fra den landsby gik vi videre til landsbyen Ti Da Blu, hvor kirken også var blevet brændt ned i 2002. Vi talte med præsten, som fortalte os, at den burmesiske hær havde tvunget landsbybeboerne til at gå ind i kirken, mens han og to andre blev bundet til stolperne under kirken. Landsbybeboerne blev holdt fanget på denne

måned.

Vi havde været i denne landsby i 2002, mens vi hjalp 96 mennesker, som flygtede fra en opramningslejr og prøvede at komme til en flygtningelejr på den anden side af grænsen. Folkene fra denne landsby gemte sig, og vi var sammen med dem en nat.

Nu er kirken blevet bygget op igen i Ti Da Blu – ved siden af den afbrændte kirke. Da vi spurgte præsten, hvorfor de stadig lod de afbrændte stolper stå, uden at junglen fik lov til at vokse ind over dem, sagde han: **"Vi vil gerne have dem som et mindesmærke over, hvad der sket. Dette er mit hjem, min menighed, og det er min pligt at tjene mit folk som præst. Så jeg bliver her. Hvis vi skal lide, vil vi lide sammen. Hvis vi skal være fri, vil vi være fri sammen."**

Pastor Happy Htoo ved den afbrændte kirke i Kaw Kae, april 2008.

Pastor See Pa Thru ved den afbrændte og nye kirke i Ti Da Blu, april 2008.

Bed

for alle dem, der forfølges for deres tros skyld i Burma

om at den kristne kirke må blive styrket i dens evne til at skinne med Guds kærlighed og sandhed i Burma

for de præster, der ofte som de første bliver trukket til side og angrebet af de burmesiske soldater, når de kommer ind i en landsby

for styrke, visdom og håb blandt mennesker af alle trosretninger, som lever under de burmesiske diktatorers kontrol. Bed om, at de må blive forenet og opmuntret i deres iver for at tjene hinanden i kærlighed og udholdenhed

om kærlighed og nyt liv midt i krigen

Om kærlighed og nyt liv midt i krigen

To teamledere, Saw Sun og Naw Paw Blu, blev gift den 14. februar 2008.

To barfodslæger, Naw Di Htoo og Gideon Bani, blev gift i april 2008.

To fra et hjælpeteam, Deh Htoo og Kan Ya Paw, blev gift den 30. november 2008.

En af de fem teamledere blev døbt på et træningskursus i december 2007.

Brutaliteten fortsætter

Syg mand holder sig skjult i Toungoo-distriktet i Karén-staten.

Efter mere end 50 års borgerkrig er Burma et af de fattigste lande i verden. Militær diktaturet angriber sine egne folk, dræber tusinde og efterlader millioner fordrevne. Mange med en anden opfattelse sidder enten i fængsel eller er blevet dræbt. I det meste af landet er der en falsk fred, fordi diktatorerne er i stand til at kontrollere dem, der mener noget andet. Men i nogle etniske områder angriber regimets hær stadig folk. Der er over en million internt fordrevne, og af dem er mere end 80.000 blevet fordrevet inden for de sidste 2 år, og der er mere end en million flygtninge uden for landets grænser.

Fotoene på disse to sider viser den stadige brutalitet, som den burmesiske hær udøver på de civile i forskellige områder af landet. Bed for disse krigsofre og for de diktatorer, som er ansvarlige for uhyrlighederne.

Burmesiske tropper fra DIV 88 transporterer rundt i Toungoo-distriktet i Karén-staten i 2007.

Kvinder fra Thaton-distriktet tvinges til at bære bambus for den burmesiske hær, august 2008.

Burmesiske soldater patruljerer i Htoo Ler opsamlingslejren, december 2007.

En ung pige, der lige har fået sin fod amputeret efter at have trådt på en landmine i Karén-staten, forår 2007.

Fordrevet familie gemmer sig i Toungoo-distriktet, Karén-staten, april 2007.

En familie ryger opium i en Lahu-landsby i den østlige del af Shan-staten, juli 2008.

Burma er en af de største producenter af metamfetaminer i verden og er nr. 1 i Sydøstasien. Burma er nr. 2 i verden efter Afghanistan på opium/heroin.

Fordrevet mor og barn fra Ler Wah flygter for angreb fra den burmesiske hær.

Shining Moon på sin sidste mission til Karén-staten i april 2008.

"Shining Moon" ("Skinnende måne")

Shining Moon var karéner og teamleder i Free Burma Rangers. Han døde den 20. maj 2008 pga. komplikationer i forbindelse med akut malaria. Han blev 26 år og var ud over teamleder også distriktskordinator, rådgiver i "Et godt liv"-klubben og medlem af den karénske ungdomsorganisation. Han var ugift. Hans familie bor i en opsamlingslejr i Burma.

Shining Moon var leder af de tre FBR-team i Toungoo-distriktet i den nordlige del af Karén-staten i Burma. Han koordinerede og ledte disse team, når de bragte hjælp, håb og kærlighed til mennesker under angreb i et af de mest undertrykte områder i Burma.

Shining Moon var en af de første, der regelmæssigt infiltrerede de områder, den burmesiske hær havde overtaget, og sendte billeder og rapporter ud om diktatorernes brud på menneskerettighederne. Hans dokumentation er blevet set over hele jorden. Han var frygtløs og gik altid foran for at hjælpe mennesker, når de blev angrebet.

Shining Moon arbejdede også i områder og byer, hvor den burmesiske hær styrede det hele, for at skaffe oplysninger, blive klogere på situationen og bygge venskaber og give håb til undertrykte mennesker. Ud over at være en enestående leder var han også en medfølende og uselvskisk person, som tilbragte det meste af sin tid sammen med mennesker, der var forfulgt af den burmesiske hær.

Han var rigtig god til børn, og mine egne tre børn har mistet en fantastisk onkel. I april, da to af vores barfodslæger blev gift, løb Shining Moon gennem en flygtningelejr med vores 2-årige søn, der lo og råbte på hans skuldre. Da min 5-årige datter hørte, at Shining Moon var død, græd hun over ham og sagde: "Åh, Shining Moon, jeg savner dig."

Vi savner ham alle sammen og begræder tabet af ham. Shining Moon var kristen og troede, at der ventede ham et evigt liv i himlen. Det tror vi også og glæder os

til gensynet. Det håb og alle gode minder og det, han har lært os, er en trøst for os.

Når jeg tænker over, hvad tabet af ham betyder for os på alle måder, personligt og i arbejdet, bliver jeg mere omhyggelig med min tid og prøver at sætte mennesker før arbejdsopgaver, at lytte bedre, at vente længere, at prøve at hjælpe og at give mig selv lov til at hvile og lege.

Til Shining Moon vil jeg gerne sige: "Jeg er så ked af, at du ikke er her længere. Jeg ved, du har det bedre nu, og at jeg skal se dig igen på grund af Guds kærlighed. Jeg er ked af, at jeg ikke har brugt mere tid sammen med dig. Samtidig vil jeg gerne takke dig for at have delt dit liv med os og for alle de kilometer, vi har gået sammen, de farer, vi mødte, de glæder, vi delte, og de timer i ydmyghed, opmuntring, fasthed og smil, du gav mig og alle dem omkring dig. Vi fortsætter for kærlighedens og frihedens skyld, og vi vil prøve at gøre som dig – med kærlighed, retfærdighed og sandhed. Tak for dit eksempel for os alle. Det er dit land, og vi er kun gæster, men alligevel var du som en tjener for os. Tak fordi jeg lærte dig at kende, Shining Moon, jeg savner dig."

"Og kære Gud, tak for den gave, Shining Moon var i vores liv, og at alt, hvad der er dyrebart, er i dine sikre hænder. Tak fordi livet ikke slutter, bare fordi vi dør. Tak for Shining Moon, og selvom vi savner ham, så hjælp os med at leve op til hans eksempel. Jeg siger dette i taknemmelighed til Shining Moon og til dig, Gud. I din søns navn. Amen."

Fra en FBR-teamleder

Mere end 130.000 døde og 2 millioner blev hjemløse, da cyklonen Nargis ramte Burma i maj 2008.

Diktatorerne i Burma forhindrede aktivt hjælpen til de overlevende, samtidig med at de angreb de etniske folk i det østlige Burma.

Hjælpeorganisationerne havde svært ved at hjælpe. På trods af alle forhindringerne hjalp netværk blandt indbyggerne i de ramte områder mange af ofrene.

Tak til alle jer, der hjalp de nødstedte gennem disse netværk.

Ofre for cyklonen Nargis (foto: Delta Tears)

Familier, der gemmer sig for angreb i det østlige Burma.

Ruinerne af et nedbrændt hus i landsbyen Luthaw.

I det vestlige Burma er der meget stor mangel på mad pga. rotteangreb. Her fortsætter den burmesiske hær også sin undertrykkelse i stedet for at hjælpe de nødstedte.

Underernæret barn i Arakan-staten.

Ofre for sult i Chin-staten (foto: FBR-vänner).

Beboere i en Chin-landsby med nogle af de rotter, der hørger i det vestlige Burma. (foto: MPP)

Saw Ko Nu græder over sin søn, april 2008.

Da han havde samlet sig sammen, gik han ned til det sted, hvor resterne af hans søn lå, og så begyndte han at tale til sin søn: "Åh, min søn, min søn, jeg gjorde hvad jeg kunne. Jeg planlagde så mange gode ting for dig, men nu får du ikke engang chancen. Åh, min søn, min søn. Åh, Gud. Åh, min søn, gå foran og vent på mig." Og så rejste han sig og sagde: "Åh, Gud, åh, Gud, hvis du ikke hjælper mig, kan jeg ikke klare det."

En fars sorg

Juledag 2007 skød en patrulje fra den burmesiske hær på Saw Ko Nu, mens han fiskede i nærheden af sine frugtræer. Det lykkedes ham at løbe væk, men hans 13-årige søn, Wilbur Htoo, og hans 25-årige nevø, Saw No Maw, var oven over ham i en rismark på bjergsiden.

Wilbur Htoo havde overlevet en massakre i 2002 ved at gemme sig under sin døde bedstemor. Barfods-lægerne pillede en kugle ud af ham, men 5 år senere blev den samme familie ramt af en tragedie igen.

Da faderen var flygtet fra skyderiet, blev han ved med at løbe og hørte så ikke mere skyderi. Han tænkte derfor, at hans søn og nevø, som var ca. 400 m højere oppe, var undsluppet. Men da de ikke dukkede op, gik faderen ud for at lede efter dem. Han fandt deres afbrændte kroppe i rismarken, hvor de havde arbejdet. Da han kiggede efter, kunne han se, at de ikke var blevet skudt, men var blevet fanget og tortureret til døde. Akillessenerne var skåret over, deres mave sprættet op, og halsen skåret over. Så var der sat ild til dem, men de var kun delvis brændt.

Da vi talte med faderen, blev vi meget kede af at høre,

at han allerede havde mistet sin kone og tre af sine børn i massakren i 2002. Nu havde han også mistet sin søn og sin nevø. Vi blev chokeret over at høre, at hans søn var den samme Wilbur Htoo, som havde overlevet i 2002, men nu var blevet tortureret til døde. Vi mødte også Naw Moo Dah, 22 år, konen til den døde nevø. Hun havde et lille barn på 9 måneder, som blev syg og døde, to dage efter at hendes mand var blevet dræbt, så nu er hun alene.

Faderen sagde, at han ville vise os det sted, hvor Wilbur Htoo og nevøen var blevet dræbt, men at han ikke magtede at gå helt hen til stedet. Vi gik så i en lille gruppe sammen med ham, og da vi var i nærheden af det sted, hvor de var blevet dræbt, begyndte han at tale om sin søn. Vi gik ind mellem de frugtræer, de begge to havde arbejdet med, og han viste os den hytte på marken, de havde bygget sammen. Bagefter kravlede vi op til rismarkerne. På det tidspunkt besluttede han, at han ville med os hele vejen.

På rismarken fandt vi de halvvejs begravede rester af nevøen og det sted, hvor sønnen var begravet. Da faderen så dem, begyndte han at ryste og kalde på sin søn. Jeg holdt ham i armene, og han begyndte at

græde. Alt hvad jeg kunne gøre var at bede og prøve at trøste ham. Da han havde samlet sig sammen, gik han ned til det sted, hvor resterne af hans søn lå, og så begyndte han at tale til sin søn: "Åh, min søn, min søn, jeg gjorde hvad jeg kunne. Jeg planlagde så mange gode ting for dig, men nu får du ikke engang chancen. Åh, min søn, min søn. Åh, Gud. Åh, min søn, gå foran og vent på mig." Og så rejste han sig og sagde: "Åh, Gud, åh, Gud, hvis du ikke hjælper mig, kan jeg ikke klare det."

En fra gruppen talte med ham, mens resten af os begravede nevøen igen. Vi holdt en højtidelighed for de to, der var blevet dræbt. Vi bad, sang en salme og bad fadervor sammen. Faderen kunne bare ikke være med. Først da vi sang den sidste salme, kunne han synge med. Vi bad om Guds retfærdighed, og at Gud ville velsigne dette sted. Faderen vendte sig mod os og nikede, som om han ville sige: "Nu er det klaret."

Vi ved, at det er et sår, der aldrig kan heles. Jeg fortalte ham, at jeg har tre børn selv, og jeg tror, jeg ville græde resten af livet, hvis jeg mistede dem. Vi fortalte ham også, at vi tror, at hans søn og familien er i Guds sikre hænder, og at de en dag vil blive ført sammen. Men endnu er vi her på jorden, og vi skal gøre, hvad der er rigtigt og godt og elske hinanden. Da vi gik ned af bjerget, synes jeg, det så ud til, at han var tilfreds med, at vi sammen havde gjort det bedste, vi kunne.

Vi vil gerne takke jer alle sammen, fordi I gør fælles sag med folk i Burma midt i disse uhyrligheder. Vi vil gerne bede jer om at bede sammen med os og tænke på, hvad vi sammen kan gøre for at hjælpe Burma med at blive et bedre sted, og hvordan vi i mellemtiden kan trøste og hjælpe mennesker, som denne mand, der har mistet det meste af sin familie.

Gud velsigne dig!
Fra en FBR-teamleder

Ti af de tolv, der blev dræbt i massakren i 2002.

Herre, hvor længe skal jeg råbe om hjælp, før du hører mig? Hvor længe skal vold og ondskab vare ved, før du griber ind? Hvorfor skal jeg se på al den ondskab? Hvordan kan du holde ud at se mennesker lide? Ødelæggelse og vold er daglig kost. Alle steder er der konflikter og skænderier. Loven er sat ud af kraft, der er ingen retfærdighed mere. Når gudløsheden tager overhånd, bliver sandheden undertrykt.

Habakkuk 1,2-4

Bed

Bed for alle de forældre, som har mistet deres børn på grund af angrebene

Bed for børnene – de lider allermost i konflikten

Bed om en ændring i hjerterne på de burmesiske soldater og ledere

Bed om en politisk løsning på den bevæbnede konflikt

Saw Wilbur Htoo, dræbt af den burmesiske hær den 25. december 2007.

Hjælpeteam og muldyr kommer med hjælp til de fordrevne, december 2007.

På trods af de nylige angreb fra den burmesiske hær, der dræber og sønderlemmer landsbybeboere og brænder deres huse og en kirke, så bliver folk på stedet og hjælper hinanden. Her er billeder fra hjælpemissioner, som viser behandling og uddeling af gaver fra "Et godt liv"-klubben, og internt fordrevne, der deltager i aktiviteterne. Tak for alt hvad du gør for at hjælpe disse mennesker og for at dele dit liv med dem. Deres tro inspirerer os og hjælper os med at holde fokus på de vigtigste ting i livet.

Lahu-børn leger med hjælpeteamet, mens barfods-lægerne behandler patienterne.

Karén-soldat, der er såret efter mødet med en landmine, prøver at beskytte de fordrevne, mens den burmesiske hær angriber.

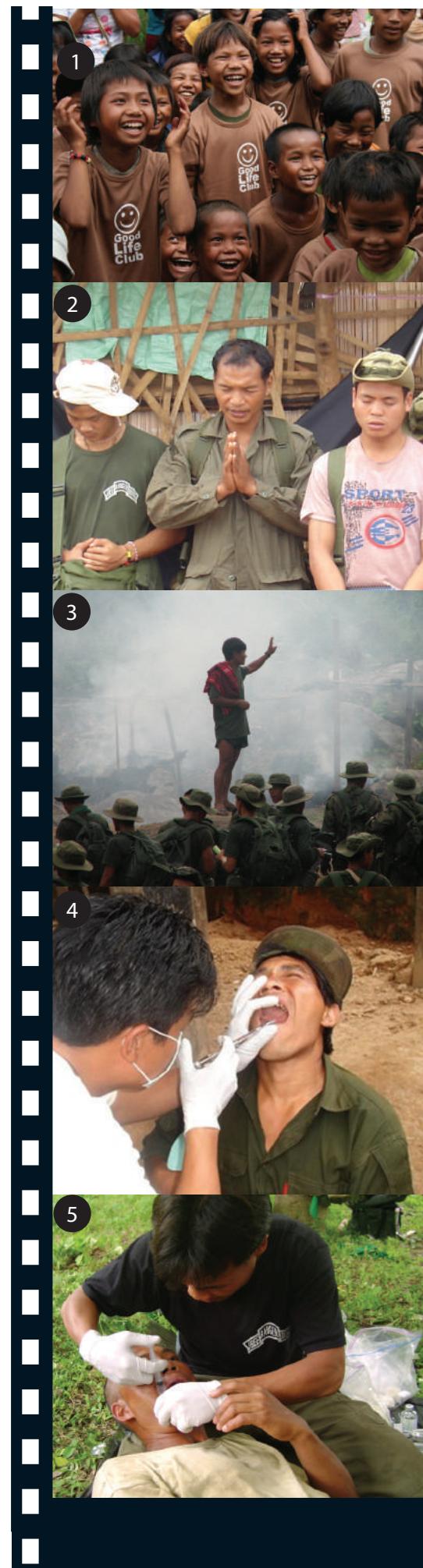

Gnister af HÅB

Hele verden har hørt om din storhed, du bliver lovprist over alt på jorden. Du er en god konge ... "Den almægtige Gud skal altid være vores Gud, han er for evigt vores leder." Salme 48;11,15

Billedtekster:

1. Børn fra Shan-, Wa- og Lahu-folket i en opsamlingslejr i Burma, hvor hjælpeteamet fra "Et godt liv"-klubben har aktiviteter.
2. Doh Say, en leder fra Karen-folket, beder i Shan-staten.
3. Uddannelse af nye hjælpeteam varetages af undervisere, dokumentationspersoner og præster fra Karen-folket i november 2007.
4. Tandlægehjælp fra et Lahu-hjælpeteam i Shan-staten.
5. En Karen-barfodstandlæge hjælper en Wa-soldat, selvom han tilhører fjenden. Wa-tropper har tidligere angrebet hjælpeteamene efter ordre fra den burmesiske hær. Vi takker Gud for, at vores barfodslæger har fået mulighed for at hjælpe Wa-soldaterne, så der kan udvikle sig venskab og en vis forståelse mellem folk, som diktatorerne vil holde adskilt.

Eliya behandler patienter i den nordlige del af Karén-staten, december 2007.

ELIYA

Den første medarbejder

Eliya (Elias) er Free Burma Rangers' ledende barfods-læge. Hans dyrenavn er "Toew Plu" eller "Gal hund". Han er hurtig, højtuddannet og tapper. Han er karéner, kristen, 37 år og gift med den smukke og dynamiske sygeplejerske "Cat". De har fire børn. Eliya er en dygtig barfodslæge, træner, har vundet mesterskaber i kickboksning, kunstner, sanger, kok, jæger og dygtig til idræt. Han gjorde tjeneste som militærlege i den karénske hær og bliver beundret for sit mod under angreb, sine velovervede beslutninger, sin evne til at håndtere komplekse situationer samt sine livreddende kompetencer. Han smiler næsten altid, og hans karakteristiske, larmende latter høres overalt, hvor han færdes. Han står fast under pres, giver aldrig op, beder i tro, deler ud af det, som han har og er usædvanligt talentfuld. Følgende beretninger giver lidt indtryk af hans personlighed.

Den første medarbejder

Under den burmesiske hærs offensiv i 1997 flygtede over 10.000 mennesker til Thailand. Grænsevejen, hvor vi kørte, var helt blokeret af de mange mennesker – familier med alle deres ejendele. Jeg parkerede lastbilen i vejsiden, og da jeg steg ud af bilen, dukkede en mand op inde fra junglen. Han var i fuld camouflage-uniform, havde en håndgranat i bæltet og en M16 i hånden. Han havde et varmt og åbent smil og en skinnende rød øre-ring i det ene øre. Han lignede en sørøver. "Hej," sagde han på engelsk, "jeg hedder Eliya og er en slags læge, er der noget, jeg kan hjælpe dig med?" Du er en engel – en sørøverengel – tænkte jeg og sagde: "Ja, jeg vil gerne hjælpe de syge og dem, som er tilbage."

Eliya kiggede på de fire rygsække med medicinsk udstyr, som jeg havde i lastbilen. Så standsedte han nogle af de flygtende mennesker og sagde til tre mænd i en gruppe: "I kan flygte i morgen, men nu skal I hjælpe jeres folk. Kom og hjælp os." Han gav hver af de tre mænd en rygsæk, jeg tog den fjerde, og vi gik imod flygtningestrømmen tilbage til grænsen for at hjælpe dem, som vi kunne.

Medicinen slap op i løbet af en uge, og da vi var tilbage ved lastbilen, var der en mand, som havde trådt på en landmine. Der var allerede koldbrand i den flossede benstump, og han havde brug for øjeblikkelig hjælp på et sygehus. Vi fik ham op i bilen, og Eliya fastgjorde poserne med de intravenøse væsker til taget på førerhuset, så den tilskadecomme fortsat kunne få intravenøs væske under kørslen. Det var ved solnedgang, vi fik landmineofferet anbragt sikkert i bilen. Eliya vendte sig imod mig og sagde: "Min hustru og min sør er derinde i Burma et sted. Nu må jeg ind og finde dem. I næste uge er jeg måske død, ha, ha." Han smilede og lo, tænderne skinnede hvide, han trykkede min hånd, jeg bad sammen med ham, og så forsvandt han ind i natten.

OBS: Eliya fandt sin familie, og nu har han og hustruen Cat fire børn. Eliya var den første Free Burma Ranger, han hjælper os med at træne og lede de 100 deltids- og 40 fultidsteam, som sammen med organisationen Partners og andre kommer med hjælp til mennesker i Burma.

Jeg har lært meget af Eliya. Det mest iøjnefaldende er hans urokkelige selv-opofrelse, positive holdning og det, at han altid sætter andres behov før sine egne. Hans mod og umiddelbare initiativ i vanskelige situationer har gjort mig mere modig, og hans kærlighed har hjulpet mig at elske mere.

Landmineoffer

Vi var sammen med en flok på over 800 internt forrevne, som skjulte sig for angreb fra den burmesiske hær ved den nordlige og sydlige grænse mod Karén-staten. Over 5000 fordrevne var i området, og den burmesiske hær angreb stadig. Vi tog hen til en landsby, som var blevet angrebet, for at fotograferede nedbrændte rislader. En fra landsbyen viste os vej. Han havde været taget til fange og var blevet tortureret af den burmesiske hær, men var undsluppet.

Mens vi stod og filmede brandtomten af risladen, skete der en kraftig ekslosion 200 meter fra, hvor vi stod. 10 af de fordrevne var vendt tilbage ad stien, da de hørte, at den burmesiske hær var væk. Den sidste i flokken, en 17-årig dreng, Saw Sa Lu, havde trådt på en landmine, som den burmesiske hær havde efterladt.

Hans ene underben var i laser; knoglen var knust, og

der var kun en hudlap mellem underben og lår. Straks havde Eliya overblikket, satte de andre i swing og begyndte at arbejde på drengen, Saw Sa Lu. Han fik blødningen fra benstumpen under kontrol, sørgede for intravenøs væske og begyndte at afsnøre og sy vene og arterier. Han trøstede drengen og gjorde ham klar til afgang. Saw Sa Lu overlevede og blev efterfølgende båret til en mobil klinik. Det tog fire dage.

Engagement

Vi var i tre måneder i en landsby i den nordlige del af Karén-staten på en hjælpemission. Vi ventede på flere medicinforsyninger, og der var ingen angreb i nærheden af landsbyen.

Samtidig kom en stadig strøm af flygtende familier nord-fra ned til landsbyen. Vi havde ingen medicin tilbage, så vi behandlede dem, så godt vi kunne, mens vi ventede på nye forsyninger. En dag, mens vi ventede, hørte jeg, at Eliya var blevet tilkaldt for at se på et barn fra en af familiene på flugt. Drengen havde det ikke godt. Da jeg kom hen til hytten, så jeg Eliya omgivet af en masse mennesker. Jeg gik derhen, og der sad han med en 3-4 år gammel dreng på skødet. Drengens ansigt var fyldt med sår, og snot og materie flød ud af næsen. Drengen var blandt de flygtende, så han var hverken vasket eller havde fået skiftet tøj i dagevis. Han var snavset, syg og rædselsslagen. Eliya talte venligt til ham og prøvede at berolige ham.

Eliya så på mig og sagde: "Denne lille dreng sad og legede med en kuglepen og skubbede den op i næsen. Spidsen knækkede af, og nu er den højt oppe i næsehulen. Jeg vil forsøge at få den ud. Eliya forsøgte med flere forskellige lange tænger, men uden held. Da han havde forsøgt i en time, så han på drengen og forældrene og sagde: "Der er ingen anden udvej" og smilede. Så bøjede han sig ind over drengen og placerede munnen hen over drengens næse og begyndte at suge snot og materie ud af drengens næse. Han blev ved med at suge og håbede, at spidsen så ville komme ud. Det endte med, at den kom ud, ved at Eliya skiftevis sugede og brugte tangen. Jeg stod og så, hvad der foregik, fuld af beundring og taknemlighed over Eliyas kærlighed og engagement.

Du skal ikke bekymre dig for dagen i morgen

Vi var ude sammen med 96 mennesker, som flygtede fra en opsamlingslejr. Der var bedsteforældre i 70'erne, små børn, og en syg og bleg mor bar sit lille 3 uger gamle spædbarn. Den burmesiske hær var efter os, vi var omringet af fem bataljoner. På et tidspunkt, hvor den burmesiske hær kom nærmere, standsede vi og prøvede at finde ud af, hvordan vi kunne komme igennem hærens jernring omkring os.

Alle holdt sig nede og var meget stille. Karén-soldaterne sad halvt oppe og sluttede ring omkring familierne, som sad på hug eller lå på jorden. Det var meget anspændt, ingen smilede. Mens jeg lå på knæ og lagde planer sammen med Karén-lederne og FBR-teamlederne, fik jeg øje på Eliya, som kom hen imod os. Han bøjede sig let ned og smilede over hele hovedet. Han lænede sig hen imod mig, smilede og sang meget stille: "Frygt ikke for i morgen, i dag er en god dag, Herren er ved din side – han viser den vej, du skal tage. Med tro og håb og kærlighed bliver livet godt og fyldt med fred. Det ved jeg, for det siger min Bibel!"

Så fortsatte han videre hen til de andre, som lå på jorden, smilede og opmunstrede dem ganske stille. Alle, som han kom forbi, smilede til ham, og hele stemningen vendte dér på jorden i junglen. Ved hjælp af bøn, dygtige karén-soldater og Eliyas og andres praktiske håndelag lykkedes det efterhånden at komme videre og føre de 96 mennesker i sikkerhed.

Hvad har jeg lært?

Jeg har lært meget af Eliya. Det mest iøjnefaldende er hans ubøjelige selvopofrelse, positive holdning og det, at han altid sætter andres behov før sine egne. Hans mod og umiddelbare initiativ i vanskelige situationer har gjort mig mere modig, og hans kærlighed har hjulpet mig at elske mere. Han er Guds gave til vores familie, børnenes yndlingsonkel, han hjalp med at bære dem gennem junglen, før de kunne gå, og behandlede dem, når de var syge. Vores søn, Peter Eliya, er opkaldt efter ham. Ud over Eliyas mod, handlekraft og kærlighed vil jeg nævne to ting, som Eliya har lært mig, og som jeg håber, andre kan få gavn af.

Hjem tjener du?

Første gang, vores arbejde var i farezonen, og det så ud, som om vi ikke ville være i stand til at fortsætte her, spurgte Eliya mig: "Ville du blive ked af det, hvis du ikke længere kunne arbejde for karénerne?" "Selvfølgelig ville jeg blive ked af det," svarede jeg. Eliya sagde: "Du skal ikke være ked af det. Du arbejder ikke for karénerne. Du arbejder for Gud. Gud kan bruge dig hvor som helst, og det vil han også gøre. Du har allerede hjulpet os meget, og vi fortsætter. Du skal ikke være bekymret for os, bare følg Gud."

Hvad er din pligt?

Anden gang, jeg mødte Eliya (efter han havde fundet sin familie efter offensiven i 1997), spurgte jeg ham: "Hvorfor blev du her og hjalp flygtningene, når din familie også var i fare?" Han svarede: "Vi kan ikke styre alting her i livet. Vi må gøre det, som Gud sætter os til. Jeg elsker min familie, og jeg ville gerne hjælpe dem. Men jeg vidste ikke engang, hvor de var. Derimod vidste jeg, hvor der var tusindvis af familier, som havde brug for min hjælp. De var lige her, hvor jeg var. Jeg måtte stole på, at Gud og mine venner tog sig af min familie, indtil jeg havde gjort det, jeg kunne for dem, som var her, hvor jeg var. Gud ville sørge for det, jeg ikke kunne tage mig af. Så snart jeg var færdig, tog jeg hen for at finde min familie, og jeg var så lykkelig, da jeg fandt dem i god behold. Jeg ønsker at følge Gud, og jeg takker ham for alle hans gaver. Jeg er ikke noget særligt godt menneske, jeg gør også nogle gange ting, jeg ikke burde, men jeg prøver og prøver og sætter min lid til Gud."

Gud velsigne dig! Fra en FBR-teamleder

Vær altid glade, bed uden at blive trætte, og sig tak under alle forhold, for det er Guds vilje for jer, som tilhører Jesus Kristus. 1 Tess 5,16-18

Bed:

Bed for de 48 hjælpeteam, som FBR uddanner og støtter. De tager ind i konfliktområderne for at give al mulig hjælp til ofrene for hærens misbrug og udnyttelse.

Bed om mod, visdom og styrke i alle situationer.

Bed om, at hjælpeteamene kan bringe kærlighed, hjælp og håb til dem, der trænger mest.

En familie beder i stearinlysenes skær i den centrale del af Karén-staten på "En dag i bøn for Burma" 2008.

Aung San Suu Kyi, leder af den demokratiske bevægelse og modtager af Nobels fredspris, som har tilbragt mere end 13 år i husarrest.

DEN FJERDE PERSON

Gud ønsker et kærlighedens fællesskab med os alle. Hvordan vi reagerer, har noget at gøre med, hvilken slags person vi vælger at være.

Den første mulighed er at være den naturlige person, som reagerer på impulserne. Han interesserer sig ikke for samfundet, love og moral. Han er egoistisk og retter sig kun efter andre, hvis det passer ind i hans kram. Under pres vil han kun prøve at redde sig selv.

Den anden mulighed er at være en social person, som gør tingene moralsk og juridisk korrekt, som gerne vil gøre noget godt og møde anerkendelse, som prøver at holde loven og hjælpe andre. Under pres redder han sig selv, sin familie og venner, og ikke flere. Han gør det rigtige, så længe det ikke har for store omkostninger.

Den tredje mulighed er at være en idealistisk person. Han har en høj moral og giver ikke op under pres. Han vil ofre alt, også sit liv, for det han tror er rigtigt. Men han kan være svær at få til at give sig, og i yderste konsekvens kan han gøre noget forkert, fordi han tror, det tjener et højere formål.

Den fjerde mulighed er at være en adlydende person. Han ligner den idealistiske, men der er altid en mulighed for, at Gud fører ham i uventede retninger. Han

har en åben indstilling og et hjerte for Gud, der får ham til at undgå stive dogmer. Denne mand ledes af Guds kærlighed til ham og andre, fordi Gud ved, hvad der er bedst og leder ham i alle situationer. Han nedtoner sine egne idealer ud fra Guds ord, andres råd og en erkendelse af egne begrænsninger og synd. Han stoler på Gud – og det gør ham fleksibel i alle situationer, ikke fleksibel i personlig eller social forståelse, men i sin egen rolle. Han er tro til døden, selv når hans egen forståelse af rigtigt og forkert afgår ved døden.

Jesus sagde: "De skal kendes på deres frugter", og på den måde kan du kende den adlydende person fra den idealistiske person. Fra den adlydende person kommer der kærlighed, glæde og fred, tålmodighed og hjælpsomhed, godhed og troskab, nænsomhed og selvbeherskelse.

Vi går sammen med alle mennesker i Burma mod frihed, retfærdighed og forsoning, ikke på grund af vores styrke eller vores egen godhed, men fordi de er Guds børn. Vi vil gerne adlyde Gud og lader ham bruge os, hver eneste en af os, til at gøre hans vilje.

Tak – og Gud velsigne dig!
Christians Concerned for Burma

En FBR-hjælper, Naw Paw Blu, bærer en patient, der er flygtet fra den burmesiske hærs angreb, december 2007.

Vær ikke bange, for jeg har købt dig fri!
Jeg kalder dig ved navn – du er min! Når
du går gennem fortvivlelsens dybe vande,
er jeg med dig. Når modgangen skyller ind
over dig, skal du ikke drukne i sorg. Når du
går gennem prøvelsens ild, skal du ikke
brænde op, for flammerne vil ikke skade
dig.

Esajas 43:1-2

Tak til Partners Relief and Development for al støtte og design af dette hæfte. Tak til
Acts Co. for støtte.

Dette hæfte er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB), som har copyright på alle tekster, 2009. Alle rettigheder forbeholdes. Hæftet må
trykkes, hvis de korrekte navne nævnes i forbindelse med tekst og billeder. Free Burma Rangers har copyright på alle fotoer medmindre andet er nævnt.
Bibelcitatene er fra "Bibelen på hverdagsdansk". Dansk oversættelse: Åse Roswall/Sanna Bundgaard. www.missionsforbundet.dk.

Christians Concerned for Burma (CCB)
PO Box 14, Mae Jo, Chiang Mai 50290
THAILAND
www.prayforburma.org
info@prayforburma.org